

som her foreligger, er jeg ikke istand til at afgjøre, om jeg er uenig eller enig med ham, fordi hans Mening ikke har skinnet igjennem noget af hans tvende Foredrag; jeg kender ikke den ærede Rigsdagsmands Mening om den foreliggende Sag. Til Slutning kom han til at henvise til Absolutismen; han sagde, den træder truende frem for os; men hvorledes kommer den her frem, hvilken Forbindelse er der imellem Absolutismen og den Tankegang, som den ærede Rigsdagsmand iøvrigt har villet gjøre gjældende her i Salen? Jeg seer ikke reittere, end at Absolutismen falder ned til os som et reent Skræmmebillede, der opstilles ganske vilkaarligt i nærværende Dieblif. Der er sikkert Ingen her i Salen, der mindre end jeg ønskede, at vi skulde vende tilbage under Absolutismen, men paa den anden Side kan jeg heller ikke nægte, at der dog er Noget, som er værre end den, og det er Anarchiet. Sikker man altsaa ikke først for dette, saa truer man ikke mig med Absolutismen, der maaskee kan være den eneste Frelse fra Anarchiet.

Monrad: Den ærede Forespørger bemærkede, at jeg beklæder en høj geistlig Stilling; det er ikke Tilfældet; jeg beklæder slet ikke nogen geistlig Stilling. Han behøvede derfor vistnok heller ikke at frygte for, at jeg skulde opkaste mig til hans Pave i politisk Henseende, men jeg troede, at den ærede Rigsdagsmand var villig til at lade sin Forespørgsel dømme efter sin egen Udtalelse og være sin egen Pave. Den ærede Rigsdagsmand yttrede nemlig, at det var usforstandigt at nære Tvivl om Fællesforfatningens anerkjendte Bestaaen paa Grund af de Noter, som vare indløbne fra Berlin og Wien og paa Grund af hvad der var passeret i Tjehoe, — og det forekommer mig derfor, at, naar han kun vil underkaste sig sin egen Dom, da maa han sælde den samme som jeg om den af ham stillede Forespørgsel.

Sammerich: Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgtreds (Tscherning) har sagt, at den ærede Forespørger tvivler paa Høiheitsforfatningens rettlige Bestaaen. Jeg

er nu vel ganske vis paa, at den ærede Forespørger selv kan klare Sagen; men jeg vil dog, da han har saa Meget at svare paa, tillade mig at gjøre opmærksom paa, at han for sin Deel ikke tvivler om Fællesforfatningens rettlige Bestaaen. Han har tvertimod troet ved denne Forespørgsel at give Regjeringen en Anledning til at neddykke alle mulige Tvivl; thi Tvivl er der tilstede, og om de just ikke findes hos saa Mange her, saa findes de paa andre Steder: der er Uro i det danske Folk, der er kommet Uro overalt, over hele Monarchiet, siden de have siddet ovre i Tjehoe og givet deres Dunster og Begjæringer Luft. Udlandet har maaskee, fordi de derovre have saaet Leilighed til at lade deres Hensigter træde frem, kunnet være tilbøieligt til at sige: ja, der maa gjøres nogle Indrømmelser, og vi maae stræbe at drive den danske Regjering til at gjøre saadanne Indrømmelser, at denne Utilfredshed kan neddykkes. Det er paa Grund heraf, jeg mener, at Forsamlingen her bør vise, at der ogsaa er Uro, Bekymring i Danmark — ikke fordi vi just elske Høiheitsforfatningen saa høit — vi have kun høiet os for dens Nødvendighed — men fordi det danske Folk altid vil have et fast, retligt Grundlag at staae paa. Udlandet skal ikke sige, at vi ere ganske ligegyldige ved hvad der skeer og bestemmes om vort Bæ og Bæl, og ikke derfra hente Grund til at drive paa Indrømmelser til Holstenerne.

Tscherning: Jeg vil kun tillade mig den korte Bemærkning, at jeg synes, at det at hente Exempel fra Tjehoe for at komme til at give Uroen Luft ikke er heldigt. Vi have seet, at de derovre gave deres Uro Luft paa en uheldig Maade, men vi skulle ikke lade vor Uro komme frem her paa en ligesaa uheldig Maade, og dog var deres Stilling langt bedre end vor, thi de havde dog i alt Fald noget Virkeligt at forhandle om, nemlig den Sag, for hvilken de vare komne sammen, medens vi her i dette Dieblif ikke have noget Andet at forhandle om end den „Uro“ og „Uro“, som man siger os, skal findes her.